

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.25/2015/13.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év január hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 6.B.470/2013/131. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát fegyházra súlyosítja.

Az ítélet bevezető részéből a 2014. év március hó 12-i hatánapra való utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 10.880,- (tízezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2014. év október hó 20. napján kihirdetett 6.B.470/2013/131. számú ítéletével a vádlottat testi sértés büntette (Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés) és testi sértés bűntettének kísérlete (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés) miatt halmazati büntetésül 7 év szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg, rögzítette, hogy a vádlott visszaeső és feltételes szabadságra nem bocsátható.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés büntetésbe beszámította.

Rendelkezett a bűnjelekről, így az elkövetés eszközét elkobozta, míg a további bűnjelek lefoglalását megszüntette és részben megsemmisítésüket rendelte el, részben pedig kiadni rendelte azokat.

A magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére téves minősítés, a büntetés súlyosítása és a különös visszaesői minőség megállapítása érdekében, míg a vádlott és védője enyhítés miatt jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.8/2015/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést szűkített tartalommal tartotta fenn, így a vádlott életveszélyt okozó testi sértés bűntettéként értékelt

cselekményének emberölés büntette kísérleteként való minősítése és súlyosítás érdekében, míg a különös visszaesői minőség megállapítását nem tartotta fenn. Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és kellően indokolt, megalapozott tényállást állapított meg. Nem értett egyet azonban az 1. tényállási pontban írt cselekmény minősítésével, mivel nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy a sértett védekező helyzetben volt és a védekezése arra irányult, hogy a vádlottól elfele mozogjon, emiatt csupán a véletlennek tudható be, hogy ezen sérülések felületesek lettek. Ezt együtt értékelve a kés veszélyességével, a támadott testtájékokkal, a nagyszámú sérüléssel, annak a megállapítását teszi szükségessé, hogy a vádlott tudata átfogta a sértett halála bekövetkezésének a lehetőségét, legalábbis eshetőleges szándékkal.

Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta a súlyosabb minősítés megállapítását és ebből következően a lényegesen hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés és ehhez igazodó mellékbüntetés kiszabását.

A fellebbviteli főügyészség egyben bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A védő a nyilvános ülésen az enyhítésért bejelentett fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás helyes, mint ahogyan a cselekmények minősítése is, azonban (a vádlott védekezésére tekintettel), azzal nem értett egyet, hogy a vádlott az 1. tényállásban írt cselekménynél ne lett volna beszorított helyzetben. A nehéz körülmények között szocializálódott vádlott ezen helyzetet reagálta túl, azonban a sértetti közrehatás megfelelő értékelése elmaradt.

A 2. tényállás alatti cselekménynél szintén a vádlott személyiségét kell nagyobb súllyal figyelembe venni, illetve itt is a sértetti közrehatást.

A vádlott utolsó szó jogán a szabadságvesztés büntetés fegyház fokozatban történő végrehajtását kérte a büntetés-végrehajtási intézetben változatlanul felmerülő problémái miatt.

Az ügyészi fellebbezés részben megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla a kétoldalú perorvoslatok alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék eljárásában a perrendi szabályokat megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, részletes bizonyítást vett fel és a vádlott indítványára a rendelkezésre álló két elmeorvos szakértői vélemény tárgyalás anyagává tételén, illetve az egyik szakértői páros tárgyaláson történő meghallgatásán túlmenően, újabb elmeorvos szakértői vélemény készítését is elrendelte, amely vélemények egyébként a vádlott elmeállapotát, személyiségét illetően egybehangzóak voltak. Az 1. tényállásban rögzített cselekmény kapcsán ugyancsak további, kiegészítő igazságügyi orvosszakértői vélemény beszerzését rendelte el a sértett által elszenvedett sérülésekre vonatkozóan, amely alapján került megállapításra a maradandó fogyatékoság.

Az elsőfokú bíróság ekként a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat feltárta, értékelési körébe vonta, és azokat egyenként és egymással összevetve értékelte, mérlegelését alaposan indokolta. A tényállás megállapításához szükségtelen további bizonyítási indítványt alappal utasította el.

A vádlott mindkét terhére rótt bűncselekmény elkövetését elismerte, azonban az 1. tényállásban szereplő cselekmény ténybeli beismerése mellett azzal védekezett, hogy a cselekmény elkövetését megelőzően rátámadtak. Ezen vádlotti védekezést a törvényszék indokoltan vetette el a sértetti, illetve a további tanúvallomások alapján, a tényállások megállapításához további aggálymentes bizonyítékot szolgáltatottak az igazságügyi szakértői vélemények, valamint az egyéb bizonyítékok, helyszíni szemle jegyzőkönyvek, bűnjelek, stb.

A fellebbezési támadással nem érintett tényállást az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottn mindössze az alábbiakkal kell kiegészíteni (1. tényállási pont):

- a sértett 160 cm magas, 42-43 kg,
- A vádlott, amikor a támadással felhagyott azt mondta a sértettnek, hogy „maradj úgy mert megdöglesz”.

Mindkét kiegészítést az ítélet tábla az indokolásból emelte át, mivel azok a tényállás részét kell, hogy képezzék, tekintettel arra, hogy a vádlotti magatartás megítélése szempontjából lényegesek, miként az elsőfokú bíróság annak - helyesen - jelentőséget is tulajdonított.

Mindezen kiegészítésekkel a törvényszék ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, így irányadó a másodfokú eljárásban, a felülbírálat alapját képezi.

A törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette az általa elkövetett cselekményeket is.

Az elsőfokú bíróság az 1. tényállási pontban szereplő cselekményt a vádtól eltérően nem emberölés büntette kísérleteként, hanem életveszélyt okozó testi sértés büntetteként minősítette, az ügyészi fellebbezés a vád szerinti minősítés megállapítására irányult.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a törvényszék meggyőző érveléssel határolta el egymástól a jelen ügyre vonatkozóan a két bűncselekményt, azzal az ítélet tábla maradéktalanul egyetértett.

Az ügyészi fellebbezésben foglaltakra tekintettel hangsúlyozza az ítélet tábla, hogy éppen a szúrások jelentős száma, az ehhez használt kés veszélyessége, amely élet kioltására alkalmas volt a támadott testtájékok (életfontosságú szervek) azok a körülmények, amelyekhez képest viszont döntő jelentőségű tény, hogy a 20 rendbeli szúrt sérülésből 19 rendeli a bőrreégein át nem hatoló, felületi sebzést okozó volt, illetve a 19 rendbeli sérülés mindegyikét közepesenél kisebb erejű szúrás okozta. Az ehhez képest egyetlen (de az is kis-közepes erővel végrehajtott) szúrás, amely a közvetett életveszélyes sérülést okozta, bár a hasüregbe hatolt, azonban e sérülés következtében sem jött létre a hasüregben jelentős térfogatú vérgyülem, együttesen jelzik azt, hogy a vádlott szándéka eshetőlegesen sem irányult az élet kioltására.

Külön ki kell emelni, hogy a vádlott első szúrásai váratlanul érték a sértettet (guggolva zenét hallgatott), amelyek fejre, nyakra irányultak, de ezek is csak felületi sebzést okoztak, mint az ezt követően leadott további nagy számú szúrás is. Azaz nem pusztán a vádlott védekezésének volt köszönhető a felületi sebzés, mint ahogy a védekezési sérülései kapcsán is csak felületi sérüléseket szenvedett el. Ekként viszont alappal vonható arra következtetés, hogy a vádlott az általa adott szúrások erejét képes volt kontrollálni, ahogyan azt az elmeorvos szakértő is jelezte szakvéleményében.

A vádlottól elhangzott fenyegető kijelentés pedig ilyen körülmények között okkal értékelhető úgy, hogy „a vádlottat a szurkálás során a fenyegetés elhangzásáig nem emberölési szándék vezette, azonban, ha a sértett megpróbált volna felállni, ez akár változhatott volna”. Ezen elsőbírói értékeléssel az ítéletábra szintén egyetértett. Helytálló volt az elsőfokú bíróság részéről az 1. és 2. tényállási pontban rögzített cselekmények összevetése és az abból levont következtetése is, amely úgyszintén az eshetőleges ölési szándék megállapítása ellen hatott.

Az elsőfokú bíróság megfelelően minősítette az 1. tényállásban leírt bűncselekményt a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetnének, míg a 2. tényállásban szereplő cselekményt a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntette kísérletének. Tekintettel arra, hogy a 2. tényállásban szereplő bűncselekmény elkövetésekor a 2012. évi C. törvény már hatályban volt, így az elsőfokú bíróság megalapozottan alkalmazta az új büntető törvénykönyvet.

Az ítélet rendelkező részében a hatályos büntetőtörvény alkalmazása esetén csupán a Btk. megjelölést kell alkalmazni a bűncselekmény minősítésénél. Az elkövetett bűncselekmény Btk. szerinti minősítésének feltüntetésén túlmenően, az egyéb rendelkezések kapcsán (pl. szabadságvesztés végrehajtási fokozata, visszaesői minőség, feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés, stb.) a jogszabályhelyet nem kell feltüntetni.

Az elsőfokú bíróság ugyancsak helytállóan állapította meg, hogy a vádlott nem különös visszaeső, ezen elsőbírói álláspontot a fellebbviteli főügyészség is osztotta átíratában. Egyben helyesen rögzítette, hogy a vádlott visszaeső.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket megfelelően számba vette és a bűncselekmények tárgyi súlyára, valamint a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre figyelemmel, törvényes büntetést szabott ki.

Tekintettel azonban a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességre, amely visszavezethető az elmeorvos szakértői véleményekben jelzett antiszociális személyiségszerkezetére, továbbá azzal összefüggésben az elkövetett bűncselekmények jellegére, nem utolsósorban a vádlott által a nyilvános ülésen tett nyilatkozatra, amelyet a fogvatartása során rendszeresen jelzett problémák alátámasztottak, az ítéletábra szükségesnek tartotta eggyel szigorúbb fokozatban meghatározni a kiszabott szabadságvesztés végrehajtását. Ezért börtön helyett azt fegyházban kell végrehajtani a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján.

Az ítéletábra megállapította a tárgyalási jegyzőkönyvek alapján, hogy 2012. év március hó 12. napján érdemi tárgyalás nem volt az ügyben, így ennek feltüntetését az ítélet bevezető részéből mellőzte.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábra a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítéletábra a vádlott által az elsőfokú ítélet meghozatalát követően előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 92. §-a alapján a szabadságvesztés büntetésbe beszámította.

Kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 381. § (1) bekezdése, és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2016. év január hó 7. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 6.B.470/2013/131. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.25/2015/13. számú ítéletében írt változtatás mellett a vádlottal szemben jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2016. év január hó 7. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:
tisztviselő